

DE WETGEVING IN BELGIË MET BETREKKING TOT DE HONDENAGRESSIEPROBLEMATIEK

¹R. De Meester, ²A. Meul

¹Sint Anna 100, B-9220 Hamme
²Notaxlaan 26, B-9070 Destelbergen

SAMENVATTING

In dit artikel geven de auteurs een overzicht van de wetgeving die er in België bestaat met betrekking tot de beheersing van het probleem van hondenagressie. De conclusie is dat er reeds een uitgebreide wetgeving is die het mogelijk maakt de meeste aspecten van het probleem juridisch te beheersen. Een aanvullende wetgeving is derhalve niet echt noodzakelijk. Een uniform meldpunt voor hondenagressie op lokaal vlak wordt naar voor geschoven als een redelijk alternatief.

INLEIDING

In België is tot op heden (10.2003) geen bijzondere wetgeving met betrekking tot het onderwerp van agressie bij honden. Niettegenstaande er een aantal wetsvoorstellen is gedaan (A. Destexhe Senaat, 31 aug. 2000, A.M. Lizin Senaat 26 okt. 2000 en F. Poty 26 okt. 2000), werd nog geen van deze in het Belgisch parlement goedgekeurd.

België is een federale staat met verre gaande bevoegdheden voor de gemeenschappen. Openbare veiligheid, justitie en dierenwelzijn vallen onder de federale bevoegdheid. Het is dan ook in het Burgerlijk Wetboek, het Strafwetboek, de wet op de uitoefening van het politieambt, de gemeentewet en de dierenwelzijnswet dat de relevante artikels zijn opgenomen. Daarnaast zijn er een aantal lokale politiereglementen. De nieuwe gemeentewet valt onder de bevoegdheid van de gewesten.

HET BURGERLIJK WETBOEK

Het artikel 1385 van het Burgerlijk Wetboek stelt het volgende: "De eigenaar van een dier, of, terwijl hij het in gebruik heeft, degene die er zich van bedient, is aansprakelijk voor de schade die door het dier is veroorzaakt, hetzij het onder zijn bewaring stond, dan wel verdwaald of ontsnapt was."

Dit houdt in dat het volstaat dat het dier, waarvan de aangesprokene de eigenaar of bewaarder is, de schade heeft veroorzaakt om dit artikel te kunnen toepassen. Een daad van het dier is dus niet nodig. Louter het be-

dreigend gedrag van loslopende honden brengt de aansprakelijkheid van de bewaker met zich mee. Materieel contact tussen slachtoffer en hond wordt niet vereist (Luik 7 aug. 1998, T.B.B.R.1999, 341).

Het causaal verband tussen het dier en de schade kan wel worden verbroken, onder meer wanneer het dier niet abnormaal en niet onvoorspelbaar handelt én de schade door een fout van het slachtoffer wordt veroorzaakt, waardoor elke mogelijke fout van de eigenaar of bewaarder als oorzaak van de schade wordt uitgeschakeld. Of en in welke mate het slachtoffer (mede-) verantwoordelijk is voor het optreden van de schade is een interpretatievrijheid van de rechter. Er is een aantal uitspraken bekend waarbij de rechter oordeelde dat het slachtoffer een duidelijke fout had gemaakt en de schade grotendeels tot zijn handeling was terug te voeren.

Zo is bijvoorbeeld een fout weerhouden in volgende gevallen:

- een eigenaar die struikelt wanneer hij tracht zijn poedel te scheiden van een labrador waarmee die aan het vechten is. (Rb Brussel 2 feb. 1990, Verkeersrecht 1991, 54).
- een persoon die zich tussen twee vechtende honden plaatst om deze te scheiden heeft een zodanige fout gemaakt dat hij de enige verantwoordelijke is voor zijn schade (Rb. Bergen, 25 okt. 1995, R.G.A.R.1997, nr. 12.765) (Brussel, 28 jan. 1993, R.G.A.R. 1995, nr. 12.448).
- een huis binnendringen zonder daartoe te zijn uitgenodigd (Luik 25 mei 1998, T.B.B.R.1999, 342).

- twee sint-bernardshonden bewaken een terrein dat afgesloten is. Een 11 jarig kind maakt de deur open, de honden ontsnappen en bijten hem ernstig. Het kind wist dat het niet bij de honden mocht komen en heeft het toch gedaan. De eigenaar is vrijgesproken. (Rb. Veurne 1996, De Verz. 1997, 147).

Een mogelijke vrijstelling kan worden bekomen indien kan worden aangetoond door de eigenaar dat het om een geval van duidelijke overmacht ging.

De aansprakelijkheid rust, in beginsel op de eigenaar, tenzij deze kan aantonen dat een ander rechts-subject zich op het ogenblik waarop de schade werd berokkend, bediende van het dier. Zo kan bijvoorbeeld ook een vervoerder als bewaarder in aanmerking worden genomen. Op een analoge manier kunnen een dierenarts, een hondentrainer, een hondengedragstherapeut die met een hond aan het werken is, als bewaarder worden weerhouden.

Ten laatste kan de eigenaar van de verantwoordelijkheid worden bevrijd, indien hij duidelijk kan aantonen dat er een duidelijke fout is van een derde die de schade heeft veroorzaakt door aanleiding te geven tot het gedrag van het dier zonder dat de eigenaar daarvoor iets tussen kon zitten.

HET STRAFWETBOEK

Bij nadere beschouwing staan er in het Strafwetboek reeds heel wat mogelijkheden tot het vervolgen van diegenen van wie de hond aan een persoon schade heeft toegebracht door deze te doden of ernstig te verwonden. Deze artikelen kunnen worden toegepast op hondeneigenaars die hun hond ophitsen of het bevel geven een persoon te bijten. Een correcte toepassing ervan zou voor velen al de vraag naar een strengere en specifieke wetgeving overbodig maken.

Schade aan mensen

In de eerste plaats vinden we de artikelen in het Strafwetboek waarin de misdaden en wanbedrijven zijn opgenomen die betrekking hebben op het geweld tegenover mensen. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen opzettelijk en onopzettelijk gepleegde feiten.

Art. 392. Opzettelijk worden genoemd: het doden en het toebrengen van letsel met het oogmerk om een bepaald persoon of een persoon die zal worden aangetroffen of ontmoet, aan te randen, ook al was dit oogmerk afhankelijk van enige omstandigheid of van

enige voorwaarde en zelfs al heeft de dader zich vergist omtrent de persoon die het slachtoffer van de aanranding is geworden.

Art. 393-397. Handelen over doodslag en verschillende soorten van doodslag.

Art. 398. Hij die opzettelijk verwondingen of slagen toebrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met een geldboete van zesentwintig frank tot honderd frank of met een van die straffen. Ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade, wordt hij veroordeeld tot gevangenisstraf van een maand tot een jaar en tot geldboete van vijftig frank tot tweehonderd frank.

Art. 399. Indien de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben, wordt de schuldige gestraft met een gevangenisstraf van twee maanden tot twee jaar en met een geldboete van vijftig frank tot tweehonderd frank. De schuldige wordt gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en met een geldboete van honderd frank tot vijfhonderd frank, indien hij met voorbedachten rade heeft gehandeld.

Art. 400. De straf is een gevangenisstraf van twee jaar tot vijf jaar en een geldboete van tweehonderd frank tot vijfhonderd frank, indien de slagen of verwondingen, hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking als gevolg hebben. De straf is opsluiting, ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade.

Art. 401. Wanneer de slagen of verwondingen opzettelijk worden toegebracht, maar zonder het oogmerk om te doden, en toch de dood veroorzaken, wordt de schuldige gestraft met opsluiting. Hij wordt gestraft met dwangarbeid van tien jaar tot vijftien jaar, indien hij die gewelddaden met voorbedachten rade heeft gepleegd.

Art. 418-420, 420bis, 421-422. Handelen over opzettelijke feiten.

Art. 418. Schuldig aan onopzettelijk doden of aan onopzettelijk toebrengen van letsel is hij die kwaad veroorzaakt door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, maar zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen.

Art. 419. Hij die onopzettelijk iemands dood veroorzaakt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van drie maanden tot twee jaar en met een geldboete van vijftig frank tot duizend frank.

Art. 420. Indien het gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg alleen slagen of verwondingen ten gevolge heeft, wordt de schuldige gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met een geldboete van vijftig frank tot vijfhonderd frank of met een van die straffen.

Art. 422bis. Met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met een geldboete van vijftig frank tot vijfhonderd frank of met een van die straffen wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen.

Voor het misdrijf is vereist dat de verzuimer kon helpen zonder ernstig gevaar voor zichzelf of voor anderen. Heeft de verzuimer niet persoonlijk het gevaar vastgesteld waarin de hulpbehoevende verkeerde, dan kan hij niet worden gestraft wanneer hij op grond van de omstandigheden waarin hij werd verzocht te helpen, kon geloven dat het verzoek niet ernstig was of dat er gevaar aan verbonden was. Onder de hulp die krachtens art. 422 bis SWB moet worden verleend aan iemand die in groot gevaar verkeert, kan slechts een werkelijke hulp worden verstaan waardoor in de mate van het mogelijke het gevaar kan worden bezworen. Dit wordt door de rechter steeds soeverein beoordeeld.

Het berokkenen van schade aan dieren die behoren tot anderen

Onder *Titel IX, Afdeling VI* is een aantal artikels opgenomen dat betrekking heeft op het ombrengen van dieren van anderen. *Art. 538, 540 en 541* kunnen van toepassing zijn op diegenen die hun hond andere dieren laten doden, al dan niet op de eigendom van de eigenaar van de dieren. Zo zegt *Art. 541* duidelijk: "Hij die buiten noodzaak een ander huisdier... doodt of zwaar letsel toebrengt op een plaats waarvan..." En verder: "Deze straffen worden opgelegd, indien de feiten kwaadwillig gepleegd worden op een tam of een gevangen gehouden dier op de plaatsen waar ze gehouden worden, ofwel op een huisdier op het ogenblik dat het gebruikt wordt tot de dienst waartoe het bestemd is, en op een plaats waar zijn meester het recht heeft zich te bevinden."

In *Afdeling VII* bepaalt *Art. 543* dat als de feiten zoals hierboven beschreven gepleegd worden tegen een openbaar ambtenaar of uit hoofde van zijn beroep of bij nacht, de straffen worden verzwaaard. Het aanhit-

sen van een hond tot de aanval op en het daardoor verwonden van politie- of bewakingshonden valt hieronder.

In *Titel X* zijn de verschillende soorten overtredingen en hun boetes opgenomen.

Art. 556 zegt duidelijk dat "eveneens worden gestraft 2° zij die ...of kwaadaardige of woeste dieren laten rondzwerven. 3° zij die hun honden aanhitsen of niet terughouden, wanneer deze de voorbijgangers aanvallen of vervolgen, zelfs als er geen kwaad of schade uit volgt." en verder in 5° "zij die ...tot anderen nadeel een... huisdier... kwaadwillig doden of verwonden".

In *Art. 559* wordt de bestraffing geregeld van "zij die de dood of zware verwonding van dieren... veroorzaken door het laten rondzwerven van ... of van kwaadaardige of woeste dieren..."

En uiteindelijk wordt ook in *Art. 563* nog de bestraffing geregeld van diegene "die opzettelijk en zonder noodzaak een huisdier... doodt of zwaar verwondt elders dan op een plaats waarvan de meester van het dier of de schuldige eigenaar, huurder ...is", met andere woorden op de openbare weg.

DE DIERENWELZIJNWET VAN 14 AUGUSTUS 1986

Bij de dierenwelzijnswet wordt er vertrokken van het welzijn van het dier. Binnen deze wet kan men dan ook een aantal artikels vinden die betrekking hebben op de fokkerij en het houden van dieren. Deze wet dient het belang van het dier. Het verband met het beheersen van agressief gedrag bij honden dient dan ook vanuit dit standpunt te worden bekeken.

Hondengevechten en africhting

Art. 1. Niemand mag wetens handelingen plegen die niet door deze wet zijn voorzien en die tot doel hebben dat een dier nutteloos omkomt of nutteloos een verminking, een letsel of pijn ondergaat.

Art. 35. 2° ... worden gestraft ... hij die...dierengevechten ...organiseert, er met zijn dieren of als toeschouwer aan deelneemt ...

Art. 36. wordt gestraft ... hij die...

1° de aanvalsdrijf van een dier opdrijft door het op te hitsen tegen een ander dier;

9° een dier gebruikt voor africhting ... in die mate dat dit oneigenlijk gebruik duidelijk leidt tot vermijdbare pijn, lijden of letsel.

Identificatie en registratie

In uitvoering van deze dierenwelzijnswet zijn in België ook een identificatie en een registratie van alle honden die geboren zijn na 1 september 1998 verplicht. (*KB 17.11.94 gewijzigd 19.08.98*). Deze identificatie dient eveneens te gebeuren bij elke verandering van eigenaar bij een dier dat eerder is geboren. De gegevens omtrent de identiteit van de hond en van de verantwoordelijke worden opgeslagen in een centraal register dat permanent kan worden geraadpleegd. Waar het de bedoeling is geweest van de wetgever om op deze manier het aantal verloren gelopen of achtergelaten honden te beperken, zag de wetgever reeds vrij snel de mogelijkheden in van een dergelijke databank binnen het kader van de hondengressie. Op 21 oktober 1998 besloot de toenmalige minister van Landbouw, de heer Pinxten, tot het invoeren van een verplichte identificatie, registratie en melding bij de gemeentelijke overheid voor alle honden, ongeacht hun leeftijd, behorend tot 13 rassen waaraan agressieve eigenschappen werden toegeschreven, ongeacht hun leeftijd. Niettemin staande dit besluit ondertussen vernietigd werd door de Raad van State (arrest 80.521 van 31 mei 1999), zouden dus in theorie nog steeds alle honden van deze rassen moeten geïdentificeerd en geregistreerd worden. In de overwegingen ten gunste van dit besluit is opgenomen: "Overwegende dat...dringend maatregelen moeten genomen worden om de eigenaars van bepaalde hondensrassen, die potentieel gevaarlijk kunnen zijn of tekenen van agressiviteit vertoond hebben, te responsabiliseren". Opmerkelijk is dat men in de Franstalige overwegingen NIET spreekt over rassen, maar enkel over "de prendre des mesures de responsabilisation des propriétaires de certains chiens disposant un potentiel de dangerosité ou ayant montré des signes d'agressivité."

Fokkerij, handel en asielen

Deze inrichtingen worden geregeld door *Artikel 5* en zijn uitvoeringsbesluiten. In deze besluiten worden de minimumnormen gesteld waaraan de inrichtingen dienen te voldoen. Binnen deze voorwaarden wordt momenteel weinig rekening gehouden met het aspect agressiepreventie. In een ontwerp dat zich momenteel bij de Raad van State bevindt voor advies, zijn wel nieuwe normen opgenomen voor wat betreft het aantal personeelsleden in verhouding tot het aantal aanwezige dieren. Deze normen werden opgesteld rekening houdend met de tijd die nodig is om een minimale socialisatie van honden aan mensen te bekomen (verantwoordelijke Prof. Giffroy FUNDP).

KB.19 augustus 1998. - Koninklijk Besluit houdende wijziging van het Koninklijk Besluit van 17 februari 1997 houdende de erkenningsvoorwaarden voor hondenkwekerijen, kattenkwekerijen, dierenasielen, dierenpensions en handelszaken voor dieren en de voorwaarden inzake de verhandeling van dieren.

DE WET OP HET POLITIEAMBT

Volgens de wet op het politieambt beschikt de politie binnen het kader van de openbare veiligheid over alle bevoegdheden om gevaarlijke honden van de openbare weg te (laten) houden of zelfs te laten doden.

Art. 24. "De rijkswacht en de gemeentepolitie nemen ten aanzien van de gevaarlijke of verlaten dieren alle nodige veiligheidsmaatregelen om een einde te maken aan hun rondzwerven."

Art. 30. "De voorwerpen en dieren die een gevaar betekenen voor het leven en de lichamelijke integriteit van de personen en de veiligheid van goederen kunnen in een voor het publiek toegankelijke plaats door een politieambtenaar van de bestuurlijke politie met het oog op de handhaving van de openbare rust aan de eigenaar, de bezitter of de houder onttrokken worden, die er niet langer vrij over kan beschikken zolang zulks met het oog op de handhaving van de openbare rust vereist is ..."

Het gaat hier om een bestuurlijke inbeslagneming die maximaal zes maanden kan duren, maar een andere mogelijkheid is eveneens voorzien: "... tenzij het om dwingende redenen van openbare veiligheid gerechtvaardigd is om ze onmiddellijk te vernietigen."

PLAATSELIJKE WETGEVING

De bevoegdheid van de gemeenten wordt geregeld in de nieuwe Gemeentewet.

Art 135 § 2.6° - Nieuwe Gemeentewet - "De gemeenten (en hun vertegenwoordiger, de burgemeester) hebben tot taak hinderlijke voorvalle te verhelfen waartoe rondzwervende kwaadaardige of woeste dieren aanleiding kunnen geven".

Krachtens *Art 135 § 2* en *133 Al 2°* - Nieuwe Gemeentewet - kan de burgemeester bij politiebesluit alle nodige maatregelen nemen om zich ervan te vergewissen dat een of andere hond, in het bijzonder die waarvan werd vastgesteld dat hij een gevaar betekende door zijn agressief gedrag, ongevaarlijk wordt gemaakt. Dat kan tot gevolg hebben dat hij gevangengevoerd wordt genomen of desnoods gedood wordt.

Tabel 1: Onderzoek van Ministerie van Landbouw naar richtgevingen in verband met hondenrassen in 298 gemeenten in België.

Gemeente met	Specifieke wetgeving	Fokverbod (rasgebonden)	Verplichting tot aanlijnen	Verplichting tot muilkorven
Ja	176	74	245	57 (rasgebonden)
Neen	122	224	53 (7 rasgebonden)	241

(Robert J. : "Races de chiens considérées comme dangereuses: quels moyens d'action pour la commune ?" in *Mouvement communal* 8/9 8000 p 443).

Art 134 ter °- Nieuwe Gemeentewet -

"De burgemeester kan, wanneer elke verdere verdraging een ernstig nadeel zou kunnen berokkenen, een voorlopige sluiting van een instelling of de tijdelijke schorsing van een vergunning uitspreken ... (bijvoorbeeld voor hondenclubs waar agressie wordt aangeleerd, plaatsen waar hondengevechten plaatsvinden ...).

Art 134 quater °- Nieuwe Gemeentewet -

"Indien de openbare orde rond een voor het publiek toegankelijke inrichting wordt verstoord door gedragingen in die inrichting, kan de burgemeester besluiten deze te sluiten ...".

Onverminderd zijn bevoegdheden inzake naleving van de toepassing van de reglementen en verordeningen beslist door de Raad, is de burgemeester de overheid die bevoegd is om dringende maatregelen te nemen en de overheid die krachtens verordeningen de individuele maatregelen van administratieve aard kan nemen.

Indien de bevoegdheid van de burgemeester in twijfel zou worden getrokken door de betrokkenen, dan kan de rechter op verzoek van de gemeente aan een eigenaar verplichten alle nodige maatregelen te nemen om te vermijden dat de dieren zijn eigendom kunnen verlaten en aldus een bedreiging zouden vormen voor de openbare rust en veiligheid. (Rb. Namen 27 sept. 91, Rev.dr.Comm. 1992, 95).

Daarnaast zijn er talrijke gemeenten die een gemeentelijk politiereglement hebben uitgevaardigd dat ofwel het houden van honden van bepaalde rassen verbiedt of aan bepaalde voorwaarden onderwerpt. In bepaalde gemeenten is er een plaatselijk politiereglement dat het verplichte gebruik van de muilband

oplegt aan honden vanaf een bepaald gewicht of dat het houden van de hond aan de leiband verplicht maakt. Wanneer men nagaat in welke periode deze regelgeving ontwikkeld werd, dan gebeurde dit meestal ofwel kort na een incident dat in de pers voor enige beroering had gezorgd, ofwel rond de gemeenteverkiezingen. Bij een enquête uitgevoerd door de VDWE en GERC (1998) werd gevraagd in welke mate de regelgeving werd toegepast. Hieruit bleek dat deze bijna nergens werd toegepast. Uit een gesprek van de auteur met een aantal burgemeesters bleek dat het gemeentelijk reglement enkel werd gemaakt om het te kunnen gebruiken indien er een incident zou gebeuren. De inspiratie werd gevonden in de wetgeving van de buurgemeenten. Het gevaar bestaat dat als gevolg van de vorming van Inter Politie Zones, waarbij gestreefd wordt naar een harmonisatie van de politiereglementen tussen de deelnemende gemeenten, er op korte tijd een uitbreiding van het aantal gemeenten met rasgebonden wetgeving zou ontstaan.

Een onderzoek dat werd uitgevoerd in maart 2002 door de diensten van het Ministerie van Landbouw, afdeling Dierenwelzijn bij 298 gemeenten verspreid over gans België gaf volgende resultaten (Tabel 1).

De Raad van State heeft op 8 mei 2001 in een duidelijk arrest bevestigd dat de gemeente bevoegd is beschermende maatregelen te nemen (R.v.S. (13^e k.) nr. 95.192, 8 mei 2001).

DISCUSSIE

De toekomst op het federale niveau

Door de voormalige Minister van Justitie werd er in 2000 een algemeen veiligheidsplan voorgesteld. Binnen dit veiligheidsplan is er een rubriek voorzien voor de agressie op de openbare weg waarbij van hon-

den gebruik wordt gemaakt. Hierbij is onder andere de mogelijkheid voorzien om op gemeentelijk niveau meldpunten op te richten waar (potentieel) gevaarlijke feiten met honden kunnen worden gemeld en opgevolgd. De uitwerking hiervan verloopt zeer moeizaam.

Zoals reeds eerder vermeld waren er in de Belgische senaat drie wetsontwerpen in behandeling die op een of andere manier het probleem van de hondenagressie als onderwerp hebben. In twee van deze voorstellen wordt het probleem rasgebonden en preventief benaderd, in het andere gaat het vooral om het invoeren van een aparte bestraffingscategorie voor mensen van wie de hond anderen heeft verwond of gedood. Omtrent de verdere afloop van deze voorstellen is geen uitspraak te doen.

Op welke manier kan een gemeente het probleem van de agressie bij honden binnen de openbare context trachten te beheersen?

De toepassing van de hoger beschreven bestaande wetgeving en een degelijke inventarisatie en opvolging van de klachten stellen gemeenten in de mogelijkheid het probleem binnen de publieke context te beheersen. In dit kader was er sprake van een meldpunt hondenagressie naar het voorbeeld van Antwerpen waar destijds zo'n meldpunt was. Helaas is omwille van andere prioriteiten dit meldpunt verdwenen.

Maar ook kleinschaliger projecten kunnen zeer zinvol zijn. Als voorbeeld kan de gemeente Waregem gelden. Belangrijk is dat een meldpunt steeds op maat van de gemeente gemaakt wordt en aan de lokale structuur aangepast wordt. Een dergelijk meldpunt vereist naast een expertise ook een grote inzet van de betrokkenen. De vorm kan variëren van een echt meldpunt met een herkenbaar loket tot een uniform registratieformulier dat door elke medewerk(st)er van de gemeente of lokale politie kan worden ingevuld en nadien door een specifiek daartoe aangeduid persoon wordt beheerd en opgevolgd. Het voornaamste is echter dat alles uniform gebeurt, dat goede basisinlichtingen worden genoteerd, dat de opvolging deskundig gebeurt met een terugkoppeling naar diegene die de inlichtingen heeft verschaft.

Een belangrijke vooruitgang zou er kunnen in bestaan dat de gegevens die bekomen worden omtrent moedwillig agressief gedrag van honden en hun eige-

naars, of onverantwoord gedrag van deze laatste, op een eenvoudige wijze gecentraliseerd zouden worden en ter beschikking zouden staan van de bevoegde politiediensten. Mits een kleine aanpassing van de databank van BVIRH zou deze hieraan perfect kunnen voldoen. Het zou dan wel noodzakelijk zijn het beheer van deze databank niet langer uitsluitend onder controle te laten van de huidige BVIRH, maar rechtstreeks onder de FOD volksgezondheid te plaatsen.

De rol van de dierenarts in deze discussie

Dierenartsen worden veelal bij de voorbereiding van regelgeving met betrekking tot hondenagressie door lokale beleidsmensen geraadpleegd. Zij worden verondersteld te beschikken over de nodige expertise om deskundig advies te verstrekken. Het is dan ook van belang dat de dierenarts minstens passieve kennis heeft van de bestaande wetgeving en de mogelijkheden die deze reeds biedt. Daarnaast moet de dierenarts kunnen ingeschakeld worden bij de beoordeling van een individuele situatie. Hierbij wordt de dierenarts doorgaans verzocht om een risico-evaluatie uit te voeren. Hiervoor bestaan nog geen uniforme richtlijnen. In veel gevallen leidt dit tot onvoorspelbaarheid en aanvechtbaarheid van de conclusies. Het is van het allergrootste belang alle elementen in de beoordeling en de rapportering op te nemen. Vermits dierenartsen daarvoor niet specifiek worden gevormd, is de incorporatie van dit onderdeel in de opleiding van dierenartsen dan ook gewenst.

De auteurs danken van harte dr. Jur. Arickx V. en Prof. Dr. M. Verdonck voor hun adviezen en de informatie die zij ter beschikking hebben gesteld.

REFERENTIES

- Agressieve honden problematiek: een multifactoriële benadering, 2000. uitg. Kabinet van de Minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu.
 Conclusies van de werkgroep Hondenagressie en Openbare Veiligheid, 2001. Kabinet van de Minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu.

Een uitgebreide referentielijst in verband met de verschillende vonnissen en wetteksten is bij de auteurs beschikbaar.